

at den ærede Indenrigsminister har truffet det Rette ved sit Forslag. Jeg skal selvfølgelig stemme for det her i Thinget, thi jeg erkjender, at Brevskriverkontorerne behøve en Udvidelse; men jeg anser det for meget tvivlsomt, om det vil lykkes den ærede Minister ad denne Vej at komme til det Maal, han har sat sig. — Videre skal jeg ikke tillade mig at bemærke med Hensyn til Enkeltighederne; men da jeg har Ordet, kan jeg ikke undlade ganske at henholde mig til de Yttringer, hvormed det ærede Medlem for Hifted Amts 2den Valgkreds (Sagd) sluttede sit Foredrag. Der er mange Ting, paa hvilke andre Medlemmer saavel som jeg nu maa gaa ind paa Grund af Situationen, men som vi maafe ellers vilde være imod. Men jeg antager heller ikke, at vor Afstemning i saa Henseende ved senere Forhandling af Principspørgsmaal vil kunne paaberaabes som afgjørende for, hvorledes vi maafe den paagjældende Sag. Denne Bemærkning trænger jeg til at lette mig med, særlig med Hensyn til Anmærkningen om Stiftsmidlerne, som jeg for mit Vedkommende under andre Forhold aldrig vilde kunne stemme for.

Berg: Under det Afsnit, der er til Forhandling, findes Spørgsmaalet om Stiftsmidlerne i en ny Skikkelse. Man vil erindre, at det er et Punkt, der ved 2den Behandling gav Anledning til en ret livlig Diskussion mellem de forskjellige Sider her i Salen. Man kom den Gang til fra Flertallets Side at love, at man vilde se at komme af med det Ubehagelige i den den Gang vedtagne Anmærkning. For saa vidt dette Løfte skulde bevæge de Tvivlende, de Forbeholdne overfor dette Spørgsmaal til at stemme derfor, gjorde vi rigtig nok fra vor Side opmærksom; paa, at det alligevel var meget uheldigt, endog kun een Gang i Folkethinget at stemme over en Anmærkning af en saa reaktionær Bestaffenhed, som denne Anmærkning var. Situationen, dette underlige Begreb, som synes at kunne bøde de forskjellige Hjærter mod hinanden i særlig Grad, var imidlertid for, at de Ferrer skulde lade Tvivlen og Forbeholdene gaa op i dette Løfte af den ærede Ordfører, og uagtet man ikke skulde have troet det efter Slutningsdebatten ved 2den Behandling af Finantsloven, efter den ærede Ordførers Forklaring den Gang af Anmærkningen, er det Lykkelige dog sket, og det er vistnok efter den ærede Kultusministers heldige Medhjælp, at det er sket, det Lykkelige nemlig, at Anmærkningen efter Flertallets Forslag er forvunden; den er rent borte, saa at man nu i den Henseende er gaaet i sig selv og har erkjendt, at det ikke er værd at etablere en Kongen hidtil tilkommende Ret paa den Maade, i den udtryffelige Form, som man gjorde ved 2den Behandling. Men dette er nu den ene Side af Sagen; og var man bleven derved, skulde jeg for mit Vedkommende ikke, og jeg tror heller ikke mine Medforlagsstillere ved denne Sags For-

handling, de ærede Medlemmer for Sorø Amts 3die Valgkreds (Lauber) og Randers Amt 4de Valgkreds (Hønsløkke), have udtalt os videre — i alt Fald ikke jeg og det førnævnte ærede Medlem; thi da havde man sagt som saa: „Situationen kræver det, vi træde tilbage fra Oppositionen i denne Sag fra ifjor, vi gjøre det med Protest, med Bibehold af de samme Grunde som i Fjor mod Ministerens Fremgangsmaade.“ Saa kunde man have forstaaet det; det laa i Situationen; det var en væsentlig Indrømmelse, men ganske vist kun en speciel og underordnet mod den Indrømmelse, som den slakte Situation i det Hele er i Forhold til, hvad der i Fjor Foraar er sket. Men man har ikke kunnet overvinde sig selv til at blive derved, til at reise en Protest og saa lade det staa. Man har absolut villet have noget efter min Mening Galt og Urigtigt indført i denne Finantslov med Hensyn til Stiftsmidlerne. Man vilde absolut have et positivt Forslag ind om Stiftsmidlerne, og da det selvfølgelig paa Grund af Situationen skal være i fuld Overensstemmelse med den ærede Kultusminister, maa det aabenbart efter hans Stilling til os i disse Spørgsmaal med logisk Nødvendighed blive et Forslag, der er mod vor Betragtning i Fjor og efter vor Overbevisning meget uheldigt. Jeg er overbevist om, at den ærede Minister vilde have fundet sig i, at Flertallet havde holdt sig neutralt paa dette Punkt og kun nedlagt en skriftlig Protest derimod. Derimod vilde han ikke have reist nogen væsentlig Indvending, og i alt Fald kunde der ikke være udstedt nogen provisorisk Finantslov af den Grund, at der var gjort en skriftlig Bemærkning derom i Finantsudvalgets Betænkning. Altsaa, jeg tror, at den ærede Minister fra sit Standpunkt ikke kunde have reist nogen væsentlig Indvending imod, at man blev staaende derved, at man beholdt sin gamle Stilling uden at stille noget positivt Forslag; men man vilde have noget Positivt frem. Naar man ikke i Følge Situationen kunde faae det mod Ministeren, vilde man have det med Situationen og Ministeren og med hans Medhjælp, og saa have vi faaet dette af Ministeren billigede — jeg tror af ham væsentlig redigerede — Forslag. Kan man sige, at dette ogsaa er i Følge Situationen? Ja, det tør jeg ikke bedømme. Jeg antager iøvrigt, at det er nogenlunde rigtigt, men i alt Fald ikke i Følge en saadan Situation, at man søger blot at komme forbi hinanden, men paa den nye Situation, i Følge hvilken man falder hinanden i Favn. I den ærede Ordførers sidste Foredrag om dette Punkt ved Finantslovens 2den Behandling fremkom der en Del mærkelige Udtalelser, hvis Urigtighed var indlysende, angaaende Finantsudvalgets Stilling ved tidligere Leiligheder og dets Ansuelser i Fjor. Jeg kunde ikke have ladet disse Punkter staa uimodfagte, dersom vi ikke havde haft en 3die Behandling, uagtet jeg erkjender, at den ærede Ordfører er beret-